

PROLOOG

-

Lemoni probeert niet te letten op de geluiden die van buiten komen, de wind giert om het huis en ze schrikt regelmatig van losse stukken hout die tegen het huisje aan waaien, tussen de geluiden van de wind door hoort ze grote regendruppels tegen de ramen tikken en op de leien dakpannen vallen. Ze probeert zichzelf gerust te stellen met de gedachte; nou ja, dan zitten de dakpannen er in ieder geval nog op. Ondertussen is ze met de laatste handelingen bezig voor het avondeten. De rijst staat al klaar op tafel, ze loopt terug naar de keuken om de bonen op te halen, zodra ze deze ook opgediend heeft, hoort ze de deur opengaan. Ah, daar zal je Deson hebben. Ze pakt nog vlug de messen en vorken uit de la en legt ze naast de borden neer. Lemoni doet een stap achteruit en kijkt nogmaals naar de eettafel. Het is niet een erg feestelijke maaltijd en ze voelt zich een beetje beschaamd. Vanwege het stormachtige weer is ze al dagen niet naar het dorp geweest om voorraden in te slaan. Als ze opkijkt, staat haar man op de drempel van de deur haar gade te slaan. In een reflex raakt ze haar lang krullend blonde haar aan en strijkt ze een lok haar achter haar oor. Ze is ondertussen naar Deson gelopen en moet een beetje lachen als ze naar hem kijkt. Ondanks het schemerige licht dat brandt in het huisje kan ze maar al te goed de lijnen van zijn jonge gezicht zien en zijn breedgebouwde postuur met de duidelijke gespierde armen, die haar een veilig gevoel geven. Gauw geeft ze hem een kus en zegt: 'Het eten is net klaar.'

Nu pas ziet ze dat hij water op de houten vloer drupt, ze gooit hem een doek toe waarmee hij zich wat kan afdrogen.

'Gelukkig heb ik mijn mantel,' zegt Deson, 'anders was mijn kleding ook doorweekt geweest.'

Lemoni is alvast aan de tafel gaan zitten en schept op voor zichzelf. Als Deson aan tafel is aangeschoven bekijkt hij het eten eens en zegt: 'Ah lekker, mijn favoriete maaltje' en hij trekt er een hoofd bij die duidelijk het tegenovergestelde beweert. Lemoni schiet in de lach, ze weet maar al te goed dat hij er net zo'n hekel aan heeft als zij en ze eten het nu al voor de derde dag op een rij. Om hem terug te pesten zegt ze: 'Ja, ach ik had een lekker stukje vlees maar die heb ik maar aan de zwerfhonden buiten gegeven, want ik weet dat jij veel liever bonen met rijst eet.'

Ze glimlacht naar hem en hij buigt zich over de tafel heen en geeft haar een kus. 'Omdat je mij zo goed weet te verwennen,' en hij strijkt het lokje haar weer achter haar oor. Hij gaat weer zitten en zegt: 'Daar gaan we dan' en hij wrijft zich in zijn handen voordat hij zijn mes en vork pakt.

Lemoni is ondertussen al aan haar eerste hap eten begonnen, trouw kauwt ze het naar binnen. Ondertussen wenst ze dat de zon snel weer door zal breken, hierbij probeert ze de regen te negeren die nog woest tegen de ramen aanslaat en haar luid duidelijk maakt, dat dit nog wel eventjes zal gaan duren.

Na het eten zegt Deson: 'Ik ga bij de dijk kijken of ze nog hulp kunnen gebruiken.'

Hij staat op, geeft Lemoni nog gauw een kus en rent alweer richting zijn mantel.

Lemoni en Deson wonen hier nu al heel wat jaren en het is voor het eerst dat ze zich zorgen moeten maken om de dijk die het dorpje beschermt tegen de zee. Het dorpje is klein en rustig en iedereen kent elkaar goed. Als Deson klaar voor vertrek is, loopt Lemoni naar hem toe om hem nog even een flinke knuffel te geven en stiekem nog even gauw wat van dat veilige gevoel op te pikken. Ze blijft maar met het gevoel van dreigend gevaar in haar buik zitten en ze vindt het geen fijn idee dat hij zo dicht bij de zee zal staan.

Deson kijkt haar na de knuffel aan en zegt: 'Lieverd, ik ben zo terug' en hij trekt de deur open en stapt naar buiten.

Lemoni voelt de harde wind die buiten staat en ze slaat gauw de deur dicht. De naar binnen gewaaide regen heeft een plas gevormd op de houten vloer. Dat ruim ik zo op denkt ze bij zichzelf en haast zich gauw naar het raam waardoor ze Deson van het pad af ziet lopen richting de dijk. Hij loopt ineengedoken met de mantel strak om zich heen gevouwen, terwijl hij ferm vooruit stapt de regen en wind trotserend. Hij is al spoedig uit het zicht verdwenen.

Deson is onderweg naar de dijk. Het pad waar op hij loopt is één en al drab. De modder blijft aan zijn zolen plakken en in gedachten hoort hij Lemoni al mopperen over zijn mooie schoenen die helemaal vies zijn geworden, door het soppende geluid, die hij hoort bij elke stap, vreest hij dat er geen droog draadje meer aan zijn sokken zit. Als hij bij de splitsing is aangekomen kijkt hij wat verontrust naar het dorpje, dat lager gelegen ligt, hij vraagt zich af hoe de situatie daar ondertussen is. Hij slaat af in de richting van de dijk en stapt stevig door, soms bang dat hij een schoen zal verliezen, als één van zijn schoenen weer blijft hangen in de modder. Voor zich ziet hij de dijk opdoemen. Er slaan waterspetters over de dijk heen. Op de dijk staan al een

aantal mannen, dat met zandzakken aan het sleuren is. Hoe dichters hij de dijk nadert, hoe beter hij de chaos ziet die er gaande is. Het water slaat krachtig tegen de dijk aan, wat grote witte schuimkoppen tot gevolg heeft, het lijkt wel alsof de golven naar de enkels van de mannen proberen te hap-pen. De mannen zijn dan ook volledig doorweekt. Hier helpt de beste man-tel niet meer tegen, denkt hij zuchtend. Hij loopt naar de kar met de zand-zakken en tilt de eerste zandzak op en gooit hem op zijn schouder en loopt achter de andere mannen aan de dijk op. Als hij eenmaal bovenaan is ziet hij dat er een aantal zakken opgestapeld tegen de dijk aan liggen. De zee lijkt hier niet erg van onder de indruk te zijn en beukt met zoveel geweld tegen de dijk, dat hij even een moment verschrikt blijft staan kijken. Hij ziet dat de andere mannen juist proberen er geen aandacht aan te schenken, maar hoe langer hij ernaar kijkt hoe meer hij vreest dat de dijk het zou kunnen gaan begeven. Hij draait zich om in de richting van het huisje waar zijn vrouw nu vermoedelijk bezig is met het opruimen van de eettafel. Gelukkig staat het huisje hoog en zal ze zeker eerst nog veilig zijn. Als zijn blik richting het dorpje onder hun dwaalt, bedenkt hij zich dat dit niet voor de rest van de dorpelingen zal gelden.

De schoenmaker van het dorp, genaamd Undi, lijkt de leiding te hebben genomen en Deson loopt naar hem toe.

Deson wijst naar het dorp. 'Hoe is het daar?' vraagt hij. Hij weet dat het huisje van Undi en zijn gezin in het midden van het dorpje staat.

'We hadden vanochtend al tot aan onze enkels water in de huiskamer staan,' zegt Undi. 'Wij leven nu in de slaapkamers en hebben alles van waar-de en nut zoveel mogelijk naar boven gebracht.'

'Ik weet het niet,' zegt Deson, 'maar denk je niet dat we misschien men-sen moeten gaan evacueren? Ik betwijfel of de dijk het nog de hele nacht gaat volhouden, als dit zo door blijft gaan.'

Deson tilt nog een zandzak op zijn schouder en draait zich weer naar de zee, hij ziet nog net een stukje zand een paar meter verderop wegspoelen. 'Deze zakken geven ons wat tijd maar ik denk niet dat het ons zal redden.'

Hij gooit de zandzak op het volgende open plekje naast de andere zak-ken. Hij ziet dat Undi nog steeds naar het dorpje staat te turen en op zijn onderlip bijt en een diepe frons op zijn voorhoofd heeft. Deson draait zich nu weer volledig naar Undi toe en doet een stap opzij, zodat de andere mannen gewoon door kunnen werken. Hij legt een hand op Undi's schou-der, hij en zijn gezin gaan al negen jaar met elkaar om, vanaf het moment dat Deson en Lemoni samen in het huisje zijn gaan wonen. Er is in die jaren een hechte vriendschap ontstaan tussen de twee gezinnen.